

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 15. prosenca 1892.

List 3.

Ljubljančanje, Slovenci, čujte: V novem letu dan Gospodov posvečujte!

(Konec.)

Vendar naj ne imamo le svoj najlepši cilj v očeh, temveč trudimo naj se tudi z obema rokama pridobiti ustmeno in premišljevalno molitev. Zatorej opominja Jezus: „Vsak čas molite!“ in zato opominjajo vsi duhovni učitelji tudi pridno premišljevanje. Molitev in premišljevanje sta gotovo važen pripomoček za čednost in vernost, za нравni blagor človeštva. Rodbina brez molitve je gotovo brezbožna in spridena rodbina. Ne more drugače biti. Molitev je dušno dihanje, občevanje z Bogom, povračanje k studencu našega življenja, obrnitev k našemu zadnjemu cilju. Iz tega tudi sledi, da je molitev нравna moč največjega pomena. Povzdigne človeka nad zemeljske reči ter učini, da misli duša na nebesa: oživi v njem veselje in ljubezen do dobrega ter mu daje moč, da z veseljem spolnuje svoje dolžnosti: vnema v njem ljubezen božjo in mu daje krepost, da premaguje vse hude nagnjenja. Kdor pa molitev opusti, kdor je zgubil veselje do nje, ta je skončal občevanje z nadnaravnim svetom: njegovo srce je odperto vsem vpljivom hudobnih reči tega sveta: nahaja se podverženega vsem notranjim in zunanjim skunjavam. Njegov нравstven propad je gotov. Naj hujši hudodelec je pogosto priznal, da se je pričela njegova poguba s tem, ker se je odvernil od molitve. Je pa ravno Gospodov dan, dan molitve za človeštvo. Vsak dan življenja naj bo tudi dan molitve. Toda kolikokrat manjka delajočemu ljudstvu časa. Delo popolnoma zverši, za molitev ni več časa ali trudnost prevelika. In le prevelikokrat delavec tudi ni v pravem položaju za molitev. Za take ljudi je tedaj nedelja kakor

vstvarjena, za molitev. Tu naj ponové, kar so zamudili med tednom, tu naj se odtergajo od dela ter se bližajo Bogu v molitvi. Kako natorno, kako boljšavno vpljivalo bo na delavca praznovanje nedelje! Vzemite mu nedeljo in nehal bo moliti. Živel bo, ko zvé: ne rečem, kakor žival, ampak kakor zvé, ker človek brez vere ni le neškodljiva žival, temveč postane dereča zvé, ki tudi bližnjemu mnogotero škoduje. Vsak višji vpljiv na tacega človeka se pogreša. Noben žarek ne dospe do serca. Mrak obdaja mu duha.

Pa tudi za višji stanove je nedelja enako potrebna zaradi molitve. Ravno ti bi imeli čas za molitev, toda kako redkokodaj se to zgodi! Zdaj je lišpanje in kinčanje, zdaj veselica, ples, zabave, obiskovanja, gledišče, strupeni časniki, romani itd., s kakoršnimi reči se pečajo dan za dnevom. Kje ostane v takem slučaju čas in veselje do molitve? Kako potrebno je tedaj tudi za te praznovanje nedelj! Če versko niso še popolnoma umerli, postajali bodo si svesti saj ta dan svoje kerščanske dolžnosti ter dajali čast Bogu. Pri pridigah n. pr. bodo slišali, kako minljiva je lepota, kako prazno presilno lišpanje, kako nevarni so plesi, kazališča, kako pregrešni so mnogi romani, kako pogubljivi liberalni časniki. Tako utegne nedelja marsikoga pogubljenja obvarovati.

Kakor je pa z molitvijo, tako je tudi z drugimi verskimi vajami, z obiskovanjem božje hiše, sv. daritve, s prejemanjem ss. zakramentov, s poslušanjem tudi popoldanske besede božje. Vsa ta sredstva so pospeševalci kerščanskega blagorja človeštva. Odvzemi nedeljo, dovoli, da se odpravi dan Gospodov, in vse te za povzdig in ohranitev нравstvenosti tako močna, tako vspešna

sredstva postanejo prazna za največji del prebivalstva. Ponavljajmo vse navedene reči, in reči moramo: „Ako človek ne bi bil prisiljen popolno odtegniti se o določenih časih, o določenih dnevih posvetnemu delovanju, bi polagoma obdivjal, posebno, ako se mora preživiti s težkim delom: kajti kaj bi iz njega postalo, ako bi le na telo mislil in na to, kar ima z živalijo skupnega? Omika, katero nahajamo po kerščanskih deželah, tudi pri najpriprostejših ljudeh, se ima pripisovati večjidel praznovanju nedelj. Pa tudi oni stanovi, ki ne delajo težkih opravil, zahvaliti se imajo dnevu Gospodovemu, če imajo one čednosti, katere same blažijo človeka. Kdo more prešteti in popisati, kako bi mogle razsajati strasti med srečnimi tega sveta, ako bi se ti ne spominjali od čača do časa Njega, ki vidi skrivnosti ter sodi po zasluženji vsakterega! Brez posvečevanja nedelje povernili bi se polagoma nesrečni časi malikovavstva, kakor so bili v Rimu, ko bi izobčili pravico in pravičnost, in nasledek bi bil zarod, pogreznjen v vse pregrehe in ostudnosti! Zato po Nemškem in celo v daljni Ameriki postave snujejo, kako da naj se nedelja praznuje in posvečuje. Kdor tega ne verjame, naj se ozre na mesta, kraje ali tudi na posebne hiše in družine, kjer se praznik več ne posvečuje. H kakim nezvestobam, ropom, pobijanem, celo k samomorum so zmožni ljudje tacihi mest, hiš in krajev, kako huda početja se dan na dan iz njih slišijo!

(Prim. Maerk. Kirchenbl. 1891. št. 37.)

Zvonček sv. Jožefa iz Bosne.

(Dalje.)

Mnogo se je v Bosni storilo na polju cerkvenem, v vsih četverih biskupijah, toda silno veliko je še storiti; mnogo cerkvá je slabih, malih nedostojnih, drevno-slamnatih, blatnih, ki kličejo za prenovo, prezidavo, za novo terdnejo in častnijo sostavo, istotako mnogo družih cerkvenih reči. Zidajo se velike in veličastne vojašnice, kaznilnice, tovarnice in druga javna poslopja v Bosni, kar je prav in napredek. Ipak za katoliške cerkve se od neke strani vse premalo stori. Serbi iztočno-gerške cerkve jako napredujejo v novih, prav lepih stavbah cerkvá: v Prjedoru imajo lepo in okusno novo cerkev s krasnim zvonikom, v okolici še dve lepo zidani cerkvi (v Kozarcih z dvema zvonikoma in v Palatiščih prav čedno), in še mnoge v daljni okolici: tako pa tudi drugod. So pa Serbi premožnejši od katolikov, in dobivajo še obilnih milodarov iz Rusije in od drugod.

Šol je mnogo novih vladnih, brezvrških — za deco vseh veroizpovedi. Serbi imajo še posebne

svoje šole, istotako Mahomedci, no pa tudi katoliki imajo nekoliko posebno svojih šol. V župnijah na deželi so pa šole še bele vrane.

Katoliki se množijo in širijo; sčasoma treba bode še mnogo novih cerkvá in župnij. Razkolni kristijani niso več tako nasprotni in ostudni katolikom in Cerkvi naši. Mahomedci mnogo prijaznejši, ne več tako fanatično musulmanski. Bogati Beg, mahomedec v Projavoru, je dal v dar zemljišče za katoliško cerkvo in še 100 for. denarja. Tu in tam je že marsikteri slavenski mahomedec kaj daroval za koju kat. cerkev.

Tretji red sv. Frančiška, rožnovenska družba sta že mnogo razširjena in se še razširjata. Žal, da so mnogi keršeni Avstrijanci in od drugod mnogo raznoverstnega pohujšanja in pregreh, prej tu nepoznanih, prinesli v to slavensko pokrajino. Priznati in pohvaliti se pa mora, da Slovenci iz Kranjske, Štajerske, Primorske, istotako Slavenci iz Moravske radi in obilno hodijo v cerkev k službi Božji, lepo Boga molijo in ss. zakramente prejemajo: to velja tudi od katolikov iz Pruske. V mestih so pa tudi marsikteri izmed naših pravi kerščanski nevaljanci, prostomišljaki i brezbožneži; to pa le po edini. Marsikterih iz Hervatske in bivše vojaške pokrajine in še od drugod ne morem pohvaliti v vsih rečeh; no, je pa medju njimi koja častna izjema. Se zna, da kjer se Božji oltar postavi, kmalo tam blizo i satan šotor svoj napravi. Pohujšanje sicer mora priti, toda gorjé mu, po komur in po katerih pride!

Vlade in predstojniki bodo ostrí odgovor dajali večnemu Sodniku zbog nemara, nepomoči, opuščanja in neskerbljivosti versko-cerkvenih in svetovnih reči. Žali, da ravno premnogi izmed tacihi malo spolnujejo verske reči, najmanje prihajajo k zapovedani službi Božji, akoprav so katoliško-kerščansko keršćeni. V mnogih krajih katoličane pozivljejo v nedelje in zapovedane praznike v vradnije oni čas, ko je očitna in dolžnostna služba Božja v cerkvi; in taki pozvani niso storili zapovedane kerščanske dolžnosti. Tudi to pohujšuje tukaj narod kerščanski.

Kako javno priliko ide se v cerkev katoliško, potem v razkolno kerščansko, zatem pa v džamijo mahomedsko k službi božji; iz tega ljudstvo posnema, da so vse vere dobre in jednako prave...

Zemlje državne, tako imenovane carske, pa tudi občinske je silno veliko še nenaseljene, neobdelane, več ko polovica Bosne; mnogim siromakom je pa manjka za pridelovanje potrebnega in zadostnega živeža. Velika večina kerščanov seljakov še zdihuje pod tretinjo, desetino, tlako, in poleg so še drugi davki. Vakufske zemlje je

tudi silno veliko; to so velika zemljišča verska-mahomedska-džamijska. V prejšnjih časih kerščanske bosanske kraljevine so ta zemljišča bila cerkvena, župnijska, samostanska in biskopska. Došli Turci so jih odvzeli in dali svojim džamijam in svojim verskim služabnikom. Prava pravica: ako bi se blago ravnalo, bi se moralo vsaj polovico teh zemljišč odvzeti in kerščanskim cerkvam in vstanovam nazaj dati, tako bi preuboge cerkve, župnije in biskopije, bile bolje in zadostneje oskerbljene; ali to se ni zgodilo in ni znamenja, da bi se zgodilo. Tako je pokrajina katoliške Cerkve v Bosni istinito uboga, potrebna in milih darov in podpor vredna: skoro bolj, nego mnogi drugi kraji. (Dalje nast.)

Kapelica.

(Konec.)

Le z velikim naporom in skoro ves onemogel plazil se je lovec še pol ure do bližnje koč. in na lajanje domačega psa prihiteli so mu ljudje že naproti ter ga peljali, ali bolje rečeno, nesli v svoje gorko, prijazno stanovanje. Resni gorski prebivalci spoznali so takoj njegov stan ter so mu vravnali, kolikor jim je njih revščina dopuščala, mehko in pripravno ležišče. Najboljše reči so mu pripravili, ktere so imeli v kleti in shrambi ter so sploh vse storili, kar bi mu olajšalo njegov stan. Ker je pa slabost možu očitno tako naraščala, da na ozdravljenje skoro ni bilo več misliti, in on, kot prav kristjanski, Bogu vdani mož ni imel večje in priserčnejše želje, ko imeti duhovna na strani ter se z njegovo pomočjo čisto spraviti z Bogom, torej sta sklenila dva korenjaka iz sosednjih dveh koč, kljubu vsem težavam, podati se v dolino in prositi gosp. župnika, da naj bi podaril bolniku tako željno pričakovane tolažbe svete Cerkve. Že drugo jutro, precej ko se je zdanilo, odpravila sta se na pot ter dospela v dveh urah sicer utrujena, vendar pa dobre volje v gosp. župnijsko hišo. Častivredni Božji služabnik bil je takoj pripravljen z njima iti na pot.

Sicer je zjutraj zopet snežilo in tudi vertinec je pritegnil in zamete delal; vendar gosp. duhoven, ako velja v čast Božjo in rešiti od Boga mu izročene duše, ne pozna nikakega zadržka; kamor ga sveta dolžnost kliče, ga ne obderži niti vročina niti mraz, niti veter niti vihar. Ko sta se moža odpočila, zavžila mali zajuterk in nekaj malih reči nakupila, pričeli so — odbila je ura ravno najst — s svojim gosp. duhovnim pastirjem, ki je nesel Najsvetejše, in s cerkvenikom pot v goró. Šli so zelo počasno; vse poprejšnje stopinje bile so že zametene; vendar niso ti serčni možje obupali ter so si med seboj pomagali, kolikor je bilo mogoče. Vsokrat, kolikorkrat so počivali, pokleknili so nekoliko pred Najsvetejšim ter se priporočili z največjim spoštovanjem varstvu pričujočega Boga; tudi so večkrat pomolili za reveža, ki je živo hrepenel po nebeškem tolažilu za zadnjo uro. Že so nad dve uri debeli sneg gazili, kar jih velika utrujenost prisili v novič počivati v vznožji kacih deset metrov visoke, malo nad pot viseče pečine.

Zopet pokleknejo pred ljubim Zveličarjem ter opravijo priserčno molitev s sklenjenimi rokami.

In glej! kar neutegoma zaslišijo od zgoraj piš vetra; ta spretenil se je kmalo v zelo merzel vihar; tudi neprijeten, vedno večji hrušč so slišali, in — malo trenutkov nato — kdo popiše strah sicer tako serčnih mož! — pride od goste teme obdan, pregrozen plaz, kateri namešan z brezštevilnim keršjem bobni nad njih glavami z neznansko naglico v dolino! Vsi so utihnili in skoro brez zavesti so komaj dihali in kljubu gorki obleki čutili so mraz do kosti. Ne-previdoma je zopet vse svitlo okolo njih; zbudijo se, rekel bi, iz nezavednosti, pojé majo sapo ter po vseh udih derhtajoči spregovoré nekaj besed. Strahú so skoro ohromeli. Strašni plaz žugal jim je z naglo smertjo; le to, da so bili tik ob znojju pečine stali, jih je rešilo. Ko bi bili tisti trenutek le še nekoliko dalje odrinili, bila bi jih dohitela brez vsake pomoči grozna smert, bil bi jih plaz zagernil in zasul. Koliko veselje jih je prešinjalo, ko so videli, da so vsi tako prečudno rešeni! Z največjo hvaležnostjo padli so na kolena pred ljubim Bogom, svojim rešiteljem, zjokali se vsi veseli in ginjeni ter mu iz globočine serca obljubili, zvesto in pošteno mu služiti do konca dni.

Nato nadaljevali so, zelo pretreseni, pot proti koči, v kateri je bolnik ležal, ter so v tričetrtih ure dospeli do nje. Mož, ki je tako goreče hrepenel po nebeškem tolažilu, sprejel je z največjo ponižnostjo presv. zakramente umirajočih in ni imel nato druge želje več, razun prej ko mogoče združiti se s svojim Gospodom in Stvarnikom. Njegova želja se mu je tudi spolnila: čez tri dni umerl je, Boga in brezmadežno nebeško Kraljico glasno hvaleč, zatisnil je mirno oči, da bi Bogu vdan se zbudil zopet k boljšemu, srečnejšemu življenju.

Glas o čudežni rešitvi častitljivega g. duhovna in njegovih treh spremljevalcev razširil se je z največjo naglico po vsem kraju, in precej razodevali so zelo hvalevredno misel, da naj bi se zidala kapelica na skali, kjer je ljubi Bog storil ta čudež, in ta naj bi ohranila spomin na čudežni dogodek pri hvaležnem ljudstvu; posvetila naj bi se posebnemu varhu za srečno zadnjo uro, sv. Jezusovemu redniku Jožefu. In glej — ravno da se je približal ljubeznjivi maj, komaj zadonela je piščal veselih pastirjev po zelenih planinah, že so iz farne vasi vsi, mladi in stari, z zidarskimi pripravami vsak po svoji moči obloženi, prihajali na goro, da bi na ta način prinesel vsak svoj kamenček za čast božjo in v blagor sosedov; in predno so jela drevesa otresati jeseni svoje listje, stala je že popolnoma doveršena kapelica, lepa, ljubeznjiva in daleč okoli vidna, ozirajoča se na mirno in tiho dolino. In nobeden, ki pride do tega kraja, ne gre naprej, da bi se tu ne ustavil, ne pokleknil ter se v pobožni molitvi ne priporočil Bogu in posebno da ne bi prosil za prav srečno zadnjo uro zase in za svoje. In tako stala bo kapelica, spomin zvestih, hvaležnih serc, stoletja, bo kot vodnica proti nebu, vabila ljudi k pobožni, serčni molitvi in bo tako studenec milosti, sroče in tolažbe za marsikterege zemljana; Božjo dobroto in vsmiljenost, kakor tudi častitljivo vladanje Božje previdnosti bo ta kapela daleč na okrog oznanjevala čez hribe in doline od roda do roda.

Janez Repič.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz vnanje nunske šole. (Božičnice in zahvala.) Naznanila si že marsikaj, ljuba Danica, kako se v tem sv. božičnem času, na korist ubogi mladini po sirotišnicah in družih zavodih prirejajo lepe božičnice. Sprejmi zdaj še v svoje predale zahvalo za obilne dobrote, ktere je v tem času prejela vnanja nunska šola. Najprej je, kakor že po stari navadi, tudi to leto zopet se glasil „Miklavž,“ ter pred samostanskimi vrati popustil cel velik zavoj raznovertne obleke za uboge učenke. Naj bi nam pač ta dobri Miklavž tudi zanaprej vedno ostal naklonjen. Dalje je pod vodstvom preblage g. ces. svetovalca Murnika gospé soproge odbor plemenitih gospej in gospodičin, kateri že dolgo dobo, celih 27 lét, v našem stolnem mestu tako blagodejno deluje v blagor ubogi šolski mladini, 13. decembra, t. j. 3. adventno nedeljo v čitalnici učencem in učenkam tukajšnjih ljudskih šol pripravil kaj vesel dan; 86 otročičev je bilo obdarovanih z gorko zimsko obleko in štrucami. Sam visokorodni gospod deželni predsednik baron Winkler se je na prijazni poziv gospejskega odbora vdeležil lepe slovesnosti, in ž njim prav mnogo odličnega občinstva. Med srečne obdarovančke je iz naše vnanje šole odbranih bilo 18 revnih učenk. Peljal jih je v čitalnico k slovesnosti gosp. katehet Rok Merčun, kateri je tudi v kratkem priserčnem ogovoru pozdravil najprej zbrano slavno občinstvo, potem pa srečne otročiče, povdarjajoč v prvo, kako častna naloga ga je danes došla, da mu je kot novemu katehetu na uršulinski ljudski šoli, pervikrat dana prilika, na tem kraju, pri tako lepi slovesnosti govoriti, pred tako izbornim občinstvom, — da se je pa te toli častne naloge tem bolj vesel poprijel, ker vidi, kako se kerščanska ljubezen, kerščansko usmiljenje v djanju izveršuje. — in da je še toliko plemenitih src vnetih za ubogo šolsko mladino, zato v svojem in v imenu ubogih otročičev kliče dubrodelnemu gospejskemu odboru: Bog plati, tisočkrat! Otročičem pa po Virkovi pesmici:

Strečnejšega pod solncem ni,
Kakor sem šolar mlad,
Prelepo Bog zame skerbi,
Me Jezus ima rad.

Na svetu koljko je otrok,
Ki v šolo ne gredo, —
Meni da pa dobri Bog,
Da se učim lepo.

Po tej pesmici g. katehet pričujočim učencem in učenkam kratko opiše, kako srečni so, ker imajo tako lepo priložnost v šolo hoditi, in se toliko koristnega učiti, — srečni pa posebno, ker imajo toliko prijateljev in dobrotnikov, kar vnovič kažejo te tako bogato obložene mize. Spodbada jih g. katehet, naj teh dobrot nikdar ne pozabijo, naj za dobrotnike molijo, in hvaležnost svojo kažejo s tem, da se prav pridno učijo, povsod in vselej prav lepo vedejo, da po izgledu Jezusovem tudi oni vsi rastejo kakor v starosti, tako v modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh, da bodo kedaj če jih Bog pri življenji ohrani, zmiraj vsi prav dobri, verni katoličani, in zvesti, vdani državljani. — Potem ogovoru g. Merčuna bila je razdelitev obleke, ktero izverševal je sam preblagorodni gospod deželni predsednik. Prav čversto in

lepo se nato ena učenka zahvali za prejete dobrote. Slednjič gosp. katehet Smrekar povzame besedo in omenjajoč blazega dela usmiljenja, ktero se je ravnokar nam pred očmi izveršilo, še enkrat izreka zahvalo vsem preblagim gospej in gospodičinam, vsim dobrotnikom ubožne šolske mladine in sklene svoj govor s klicem: „Slava presvetlemu cesarju in njega deželnemu namestniku!“ Tako se je veršila lepa slavnost v čitalnici.

Ali vnanji nunski šoli, se je pa v tem sv. božičnem času tudi pod domačo streho napravilo veliko veselje, kar je tem bolj ginljivo, ker so to veselje pripravile učenke učenkam. Gojenke^o notranje šole namreč so že od začetka šolskega leta varčevale in marsikaj same sebi odrekale in pritergale, da so skupaj spravile precejšno svoto denarja, s ktero so kupile blaga za obleko. Same so potem šivale in priredile raznih oblačil za 33 revnih deklic vnanje šole. — Gospa mati prednica so pridejali še za vsako deklico veliko štruco in bil je res lep dan, ko smo se v torek pred Božičem, 22. decembra ob 11ih zbrali v prostorni lepi sobi, 6. razreda vnanje šole. V navzočnosti preč. gosp. očeta, č. gospe matere prednice in čč. gospej učiteljic, g. katehet Rok Merčun v kratkem ogovorčku pozdravi najprej vse zbrane, med drugim omenjajoč po znani pesmi, g. misijonarja Pirca:

Kdo bi bil meni to povedal,
Sam b'ne bil nikol' verjel.

in tudi on bi ne bil nikdar mislil, ko je pred 25 leti kot mali šolarček semkaj v samostan hodil na hrano in v tej samostanski cerkvi pri sv. maši stregel, da bo kedaj v tem samostanu in pri tej cerkvi kot katehet deloval. Hvala tedaj najpred večnemu, dobrotljivemu Bogu, ki tako prečudno in tako skerbno ravna pota našega življenja. Zaveda se, omenja g. katehet dalje, kako imenitno in odgovorno nalogo mu je Bog tukaj izročil: odgojo mladine, — od ktere pač po pravici velja pregovor naših časov: čegar mladina, tega prihodnjost. Z vsem veseljem je pa to nalogo prevzel, ker vidi, kako v verlih rokah je tukaj ljuba mladina, — in z vsem veseljem jo hoče izverševati, za terdno se pri tem zanašaje na pomoč preč. gospe matere prednice in vsih čč. gospej učiteljic. Naj bi pač enkrat mogel pravičnemu Sodniku reči: „Glej Gospod, tukaj so vse, ktere si mi izročil, nobene izmed njih nisem zgubil.“ —

S kratkimi besedami je g. katehet še gojenke pohvalil za njih usmiljenje in dobro delo, ktero so ubožnim učenkam storile. — Jezušček jim bo prav gotovo vse preobilno povernil, sej je sam rekel: Kar ste storili naj manjšemu izmed mojih bratov, t. j. revežem, to ste meni storili. Obdarovankam je še priporočil da naj bodo hvaležne za tolike dobrote, ktere prejmejo, — naj se pridno učé in za dobrotnike molijo. —

Potem so še gojenke par lepih pesmic zapele in ginljiva slovesnost je bila končana. — Hvaležnost zahteva, da teh dobrot, ktere so naše ubožne učenke prejela, ne skrijemo, ampak naj jih svet izve in hvali Očeta, ki je v nebesih. V imenu ubožnih učenk pa vsem dobrotnikom in dobrotnicam še enkrat: Bog plačaj stoterno!

Kar ne moremo verniti,
Ti jim večni Oče daj!
Daj jim enkrat k Tebi priti
Po plačilo v sveti raj!

V Kerškem bi ondotni meščani radi vstanovili lastno faro, župnijo, ker dozdej je le vikarija spadajoča pod dekanijo Leskovec, ki je od mesta nekoliko oddaljena. „Slovenec“ je iz zanesljivega vira zvedel naslednje: Vsled paragrafa 20. državnega zakona od 7. maja 1874. drž. zak. 50, je k vstanovitvi nove fare potrebno tudi državno dovoljenje. Vsled tega je ljublj. knezoškofijstvo že meseca jul. 1889 pri c. kr. deželni vladi to zadevo sporočilo z dopisom, in tudi v nadaljnih dvéh dopisih mesca febr. l. 1891 dalo vis. vladi zahtevana pojasnila. Kje da je zdaj ta stvar — pri deželni vladi ali pri ministerstvu — to ni znano; toliko je gotovo, da škofijstvo dozdej še ni dobilo državnega dovoljenja za vstanovljenje fare v Kerškem, in brez tega pri naj boljši volji ne more storiti daljnega koraka.

Vincencijeva družba v Teržiču za l. 1891. III. poročilo. Ljubi Bog je našo družbo tudi v pretečenem letu vidno blagoslovil. Konferenca je podpirala na mesec povprek 45 revežev.

Blagim dobrotnikom izrekamo v imenu osrečevanih revežev najtoplejšo zahvalo. Gospod obsuj vse s svojimi darovi ter ohrani v njih zavest, da je: dobro storiti velika milost.

Med letom jih je umerlo: tri dobrotnice in pet revežev; priporočajo se v pobožni spomin.

Dalje nasledujejo premnoga imena preblagih dobrotnikov in dobrotnic. Dohodkov je imela družba 947 gld.; stroškov pa 881 gld. Vse družbino premoženje znaša 920 gld. v hranilničnih knjižicah, in 66 gld. gotovine.

Vse kaže, da se ta še bolj nova družba prav dobro derži. Čast in poštenje preč. gospodu predsedniku župniku Fr. Spendalu in blagoslovnim Teržičanom! Naj le še tudi drugod prično vstanavljati take družbe.

Lurška Mati Božja na Slovenskem. (Konec.) Baronica Agata rabila je že 31. avg. v pismu do očeta pogumne besede: „Da, mi moramo preprosiť nebó! Gizela mora ozdraveti v čast Boga in Matere Božje in v sramoto nevernikov!“

V soboto, 3. septembra, dobili so stariši v Gáad-u iz Doberne kratek telegram: „Magnifikat! Gizela.“ Jednoglasen vsklik: „Gizela je ozdravljena!“ izvil se je nehoté vsakemu iz ust.

In takó je bilo v resnici! — Noč med 2. in 3. septembrom je bila najhujša v Doberni. Ob 8ih zvečer lomil je bolnico strašen kerč, in to celih pet ur. Agata je mislila, vsak čas bode prišel zadnji trenotek, takšno je bilo Gizelino stanje. Celó noč bolnica ni zatisnila očesa. O 8ih zahtevala je, da naj jo oblečejo in nesó v kapelo, kjer je bila pripravljena postelja pred oltarjem. Agata je klečala poleg nje. Bilo je kacih 100 ljudi v kapeli. Sv. mašo opravljal je prečastiti g. kapelan Matija Korba. Obe sestri ste prejeli med mašo sv. Obhajilo. Ravno da je Gizela prejela Odrešenika v podobi kruha, presunilo jo je po vseh udih, kakor z nožem, in hotela je zavriskniti in poskočiti kvišku z občutkom, da je zdrava. Toda iz spoštovanja pred svetim mestom in da ne bi motila sv. opravila, bila je mirna, in po maši dala se je zopet spraviti v svojo sobo na posteljo. Ko je strežnica zapustila sobo, poklicala je sestro, prijela jo za roko, skočila kvišku in jo objela. Bila je popolnoma ozdravljena. Perva misel obema sestrama

je bila, poklekniti in hvaliti Boga in Marijo. Od onega trenutka bile so vse funkcije normalne, (vse telesno stanje in gibanje v redu): apetit, spanje, žila in temperatura, v tem ko je temperatura v prejšnji noči znašala celó 41 $\frac{1}{4}$ °. — Tudi vse brazgotine so bile zginile. Še tisti dan pisala je čudovito ozdravljena dolga pisma, v tem ko prej 28 mesecev ni mogla držati peresa v roki. In mogla se je iti tri ure daleč v hribe sprehajat brez truda in brez vsake pomoči. In tudi kašelj, ki je bil v zvezi s čutnično boleznijo in ki se je dve leti razodeval kakor lajanje, zginil je bil brez sledú.

Zeló ganljiva so pisma obeh sester do starišev. Agata n. pr. piše v obširnem poročilu o ozdravljenji Gizele: „Magnifikat! Živela naša ljuba Gospá iz Lurda! Ljubi, dragi stariši! Ne morete si misliti moje sreče, mojega veselja! Dávi po sv. obhajilu vstala je moja draga sestrice. Sedaj hodi, ne trese se več in se čuti popolnoma zdravo. — Mislila sem, da mi bode serce strepetalo od veselja, ko mi je prišla naproti! Hvala, čast, večna slava presvetemu Sercu Jezusovemu! Čast in hvala preljubljeni Materi nebeški! O, Njeno materinsko usmiljenje razglasiti, se mora po celem katoliškem svetu. No, vi brezverci kaj morete na tó odverniti? Ali se res ne godé več čudeži!? Pridite in prepričajte se itd. Nató sledi prej navedeno poročilo o ozdravljenji.

In Gizela, čudovito ozdravljena, sama razodeva svoja čutila v pismu do starišev. Pismo obseza 4 strani, pisano je lepó in enakomerno z nespremenjeno pisavo, kot pred 28imi meseci, ko je imela poslednjič pero v rokah. Glasí se pa tako-le:

„Doberna, 3. septembra 1887. — Preljubi, edini stariši! — Čez tako dolgo časa Vam lahko sama pišem nekaj verstic. Mislite si, ljubi stariši naše veselje! — Magnifikat! —! —! Živela N. Lj. G. iz Lurda! —! Danes, sedmi dan devetdnevnice, prejela sem ljubega Zveličarja; po obhajilu prosila sem svojo ljubo Mater — in ker je bilo naše zaupanje tako veliko, ni mogla naša nebeška Mati več reči: „Ne!“ Prišla sem v svojo sobo, vstala in hodila sama; ne tremem se nič več! — tega čudeža nisem vredna! Tudi dr. Paltauf prizna, da je to čudež, — ne, Marija naša Mati, nas ni mogla več zapuščati! Ako bi mogla le vsem dati nekoliko ljubezni in čiščenja, katero gojim do svoje dobre Matere in vsem povedati, kako dobra da je! in da kdor na Marijo zaupa, se ne bode zastonj zanašal! —! —! — Prosim Vas, preljubi stariši, z mano združeni mi pomagajte zahvaliti se naši ljubi Gospej iz Lurda in njeno čiščenje vedno bolj in bolj razširati! Magnifikat! — Vam poljubljam tisočkrat roko, objamem svoje brate in sestre, ter ostajam s spoštovanjem Vaša hvaležna hči Gizi.“

Prava pobožnost in resnična hvaležnost dije tudi iz vseh družih pisem srečnih sester, zavetnjek Marijinih. Leta 1888 romali so v spremstvu veleč. knezoškofa dr. Janeza Zwarger-ja v zahvalo v Lurda. — Od 3. marcija 1889 je Gizela soproga barona Wolfganga Walterskirchen-a in je popolnoma zdrava, ne da bi se prejšnja bolezen kedaj povrnila.

O čudovitem ozdravljenji Franceta Jurica iz Slovenskih goric, koje se je dogodilo v Lurdu meseca avgusta l. 1886, o priliki romanja avstrijskih katoličanov (14.—17. avg.) poročamo morebiti kasneje.

Cleveland, 3. grud. 1891. (Poterdilo.) Iz dobrega namena in po ustmenem osvedočenji p. n. Masg F. M.

Boffa, administratorja v Clevelandu, sem v nekterih listih priobčil prošnjo za darove nove slovenske cerkve v Clevelandu, v državi Ohio... Za prejeto darilo 7 dolar, 90 ct., katero je najberž došlo od zasebnih prijateljev, meni neznanih, v stari domovini, v prid nove cerkve, preserčna hvala, in: Bog plačaj! „Zerno do zerna pogača, kamen do kamena palača.“ Sicer za svarilni in dobroserčni opomin vlč. g. mis. J. M. S. serčna hvala! (Toliko, mislimo, je dosti o tej stvari, ker drugo potrebno smo bili že pristavili o zadevni priliki. Omenimo naj še, da ne bo treba pisati, da Danica se Vam dalje pošilja s pogojom, kterega ste sami v enem svojih pisanj izrekli; nekaj za 2. polovico je še ostalo. Za priklado serčna hvala! Da ste mi zdravi! Vr.)

Vitus H.,
bogoslovec.

Pri odhodu duhovnega pastirja.

Zvonovi milo zazvonite!
In orglje tužno naj doné, —
Ve pesni, žalno se glasite,
Oči zalivajo solzé;
Ker glej, k oltarju zdaj prihaja,
Ki bil je blagi nam pastir;
Daritev sveto še obhaja,
V slovó odpré še rajski vir.

Poslednjič še svoj glas povzdigne,
Nas evangelij svet učeč:
„V višave serce naj se dvigne,
Tu mir iskati je odveč.
V višavah tam pri večnem Bogu,
Ovčice vé, se snidemo,
Nad zvezdami, v svetnikov krogu
Presrečni vsi se vidimo!“

Al, da vam moč bo tje dospeti,
Spominajte naukov se; —
In prosi vas, po njih živeti,
Za vas vneto to sercé;
Oko v nebesa zdaj povzdigne,
Molitev usta govore,
In v blagoslov roké še dvigne:
„Naj blagoslovi Večni vse!“

A čuj! besed še ni izustil,
Na glas že množica ihti,
Ker blag pastir jo bo zapustil,
Solzijo bridko se oči. —
Še tužno orglje zadonijo,
In žalno pesen se glasi,
Zvonovi milo zazvonijo,
Vzdih k nebesom vroč puhti.

„O, da bi Večni Ti poplačal
Ves trud, dobrotnost tvojo vso;
Sej v blagor nam si vse obračal,
Hvaležni vsi smo ti serčno!“
„Oj z Bogom, z Bogom, prečastiti,
V molitvah ne pozabi nas;
In mi Boga čemo prositi,
Da združi nas na večni čas.“

Fr. K.

Sv. trije Kralji.

II. prizor.

Betlehemiški hlevec.

(Marija z Jezusom v naročji; Jožef; Kralji.)

Jožef.

Težkó mi je serce, Devica sveta,
Da hlev nam zdaj zavetje mora biti,
A vsa zaman je bila hoja vneti.
Podstrehe v mestu bilo ni dobiti.
Detetu: Kako se smiliš mi, o Dete sveto,
Živeti jedva jelo si na sveti,
Preteklo starosti ti ni še leto,
In toliko že moraš zlá terpeti!

Marija.

Skerbi le pusti serce begajoče.
O Jožef moj, in nehaj mi tožiti;
Če prav oprava borna te je koče,
Mi vendar dobro zdaj je tukaj biti. —
Res težko nama je pri sercu bilo,
Ko sva zastonj iskala prenočišča;
Ko mraz pritiskal naju s kruto silo,
Bilá brez strehe sva in brez ležišča,
In sem pribegla s sercem sva terpečim,
Kjer dala koča nama je zavetje;
Pred mrazom varna bila sva skelečim,
A revno najno bilo je imetje.
Ko božji Sin na svet prišel je v noči,
Kako bi rada bila ga odela!
Storiti tega ni biló mi móči.
Odeje gorke nisem jaz imela. —
A glej, zapustil ni nas Oče mili,
Ko videl je to stanje naše bedno,
Pritekel na pomoč nam v hudi sili,
Naj bode Njemu čast in hvala vedno! —
Poslal pastirjev v noči je kerdelo,
Ki prišli molit so nebeško Dete;
Kako pač sem pritekli so veselo,
Mu svoje poklonili želje vnete! —
In tu videč potrebo našo silno,
Biló je ginjeno njih serce blago,
Darov donesli nama so obilno
In zveselili Dete moje drago....
A danes, glej, kaj truuna tam-le hoče
Prihajajoča sem do naše koče?

Jožef (stopi k lini).

Možé neznane vidim semkaj priti,
In njih obleka čudnega je kroja,
— Kaj vender hoče to zdaj pomeniti? —
Kako častitljiva je pač njih hoja!
Med njimi so trije posebno krasni,
Obleka vsa jim v zlatu se leskeče,
Krasé glave jim dijademi jasni,
Žaré na persih spona jim blesteče! —

(Jožef se odmakne od okna, oba začudeno gledata proti vhodu;
Kralji.)

Baltasar.

Kaj tu v tej koči je rojeno Dete,
Ki kralj se in Mesija imenuje,
Ki so znanile Ga prerokbe svete?
Prišli smo molit Ga iz zemlje tuje.

Jožef.

Privedla vas je pot na mesto pravo,
Le-tu nebeško Dete je rojeno,
A skriti je hotelo svojo slavo
V podobo revno to in zapuščeno.
Zató pa najdete zdaj v borni koči
Njega, ki Bog je večni, vsevedoči.
(Kralji pokleknejo in molijo Jezusa.)

Baltasar.

Sprejmi v dar zlato leskeče,
Kralj mogočni, plemeniti,
Serce da Ti ga ljubeče.
Hoče ž njim Te počastiti. —
Ne zaverzi vernih svojih,
Ki pred Tabo zdaj klečimo;
Daj, da po prestanih bojih
Venec večni zadobimo.
Da pri Tebi homo vedno,
V tvoji večni kraljevini,
Te slavimo večno, vredno.
Tebi zvesto vdani sini!

Kaspar.

Hvala božji Sin Ti bodi,
Da otel si nas iz zmote,
V kateri še ječe narodi
Nedeležni te dobrote.
Sprejmi v dar za-to kadilo,
Damo Ti ga z dušo verno,
Da bi pač Ti drago bilo,
To želimo neizmerno.

Melhijor.

Da bi rešil večne smerti
Zapuščeni rod človeški,
Mu odklenil raj zaperti.
Si zapustil dom nebeški.
Reven človek hočeš biti
Iz ljubezni neizrečne
In terpljenja kelh izpiti
Za rodove prenesrečne.
Sprejmi miro v dar predrago,
O ljubezen neizmerna!
Slava Tebi, Dete drago,
Naša sprejmi serca verna!

(Kralji še kleče, kar se začuje glas.)

Angeljsko petje.

Radujte, knezi, se, radujte,
Bogu se danes zahvaljujte,
Je skazal milost vam nezmerno,
Da molite ga tukaj véрно!

Kako pač, knezi, ste presrečni,
Vsaj ljubi Jezus Bog vas večni,
Ki prišel je z neba višave,
Da rešil svet bo iz težave. —

Herod pa Dete hudo čerti,
Njegove željno čaka smerti,
Na tronu svojem zdaj trepeče
In zbira rabeljne moreče.

Zato se k njemu ne vernite,
In pot si drugo izvolite,

Ki vas na dom pripelje varno,
Kjer vzhaja solnce svitlo, žarno.

Na Jezusa ne pozabite,
Ga vedno v sercu si hranite;
Živeli varno boste, srečno,
V veselje enkrat pršli večno!

X.

Razgled po svetu.

Dunaj. Deržavni zbor je 12. t. m. pričel razpravljati o nasnovanih tergovskih pogodbah. Tvarina je važna; oglasilo se je polno govornikov proti pogodbi. V Hohenwartovi skupini so nasprotni zlasti Jugoslovenci, ter Dalmatinci zoper pogodbo z Italijo; med drugimi bodo nasproti govorili tudi ~~Suklje~~ Pfeifer, in Zalinger. Da zveza z Lahi ne bode obrodila blagra, tega se je lani *šuklje je „za“!*

V ubogi Hungariji sv. Stefana. se menda začenja katoliško gibanje in katoliško plemstvo, z grofom Ferdin. Zichy-em na čelu, izreklo se je odločno proti grofu Appony-u, kateri je v več ozirih zatajil katoliška načela in približat se skrajnim levičarjem! Prepozno se je začelo, pa hvala Bogu, da se je!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec januarij (prosinec).

a) Glavni namen:

Spolnopravst pred neizmernim veličastvom Božjim.

b) Posebni nameni:

16. **S. Marcel.** Pridnost, varénost in treznost za delavski stan. Spolnovanje postav za posvečevanje nedelj in praznikov.

17. **Praznik Jezusovega presv. imena.** Družba Jezusova. Novovstanovljena katoliška učiteljska družba za Tirolsko. Odvornitev skrivne prostozidarske pretkanosti.

18. **S. Petra Stel v Rimu.** Povišana gorečnost v molitvi za zapuščenega in preganjanega sv. Očeta. Prav važna podjetja.

19. **S. Kaut.** Misijoni na severu. Duševne in telesne nadloge v mestih. Pomoč v kupčijskih in gospodarskih skrbah. Bolni na duhu.

20. **Ss. Fabijan in Boštijan.** Severo-amerikanski misijoni. Dušno pastirovanje pri vojakih. Žrtve nevernih zamévalcev in brezvestnih ljudskih zapeljivcev.

21. **S. Neža.** Ohranitev mladine pred kuzo slabih romanov. Višje dekliske šole. Knežje rodovine. Mlada dekleta v nevarnosti.

22. **Ss. Vincencij in Anastazij.** Popolno odločenje od ne-
vovernih načel. Podpore potrebni keričanski umetniki. Prisilne delavnice. (koniec nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na Milostljive priprosnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odvorni od naše dežeje poboje, umore in samomore odpad, in brezčestvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolna za pomoč. — Oseba, da bi se neka zadeva srečno spolnila.

Zahvale.

Prav posebna zahvala Bogu in Mariji, pa prijateljem, ki so za-me prosili, da sem iz prav hudo nevarne bolezni ozdravela. Prosim pa tudi Boga in Marijo za pomoč, pa prijatelje še za popolno in daljno molitev za zdravje, in da bi me Bog obvaroval nagle bolezni in neprevidene smerti. Ana Noli, vdova.

Bil sem v hudih stiskah, zgubiti vse, kar sem si z mnogoletno trudom pridobil. Zatekel sem se v teh zadregah k premilostni Materi vseh dobrot, k svetemu Jožefu, sveti Ani in svetemu Antonu. — Rešen sem! — Neskončna hvala, vekovita zahvala prevzvišenim Pomočnikom. — Čast bodi edinemu Bogu, Očetu, Sinu in svetemu Duhu! Na vekomaj, amen! K. G.

Priserčno zahvalo naznanjam visokočesteni Kraljici nebes in zemlje, ker je meni naj neuredniši skazala toliko milost, da je meni ubogi grešnici nemogoče jo zadosti vredno zahvaliti in jo počastiti. Po njej sem dosegla svoj namen v neki zadevi, kakor sem želela. Zatoraj ji izrekam po Zgodnji Danici najlepši zahvalo kolikor le premorem. Kar pa moji slabi zahvali primanjkuje, nadomesti Ti, visoko čestena Gospa presvetega Jezusovega Serca in edini uzrok mojega upanja. J. M. J. J. B. *)

Prav serčno zahvalo naznanjam Mariji D. Pomočnici na Brezjah za preblage milosti, ki mi jih je pri Bogu pridobila in meni nevrednemu skazala. Povsod hočem Njeno čast in mogočnost oznanovati. A. L.—r. St. Minn.

Zahvala in prošnja.

Le s sercem polnim najhvalečnejših čutil izrekam javno zakvalo Presv. Trojici, preblazeni D. M., sv. Frančišku in sv. Antonu za izkazano mi milost. Po opravljeni 9dnevni je huda bolezen v gorlu svojo moč zgubila; prenehala ni sicer še popolnoma, ker ji tudi zimski čas vrodno mesto podaja, ali vendar se boljša. K najpriserčnejši zahvali za toliko dobroto priporočam se tudi bralecem »Zg. Danice« v pobožno molitev za popolno zdravje. Duhoven.

Listek za raznoterost.

Avstro-ogerska provincija družbe Jezusove, kateri je od 27. aprila 1891 na čelu vikokočastiti p. Otmar Seywald, ima po katalogu l. 1892: v Evropi 7 kolegijev, 8 rezidencij, 3 postaje (stationes) in 3 novicijate; v Avstraliji, ktera tudi pod to provincijo spada, pa še 6 rezidencij; kolegijev in rezidencij, tedaj vseh vkup 27. — Patrov je v vsi provinciji 334, školastikov, ki bodo mašniki, 142, med njimi 42 novicev, in fratrov laikov 205. — Novicijati so: v Št. Andražu na Koroškem, v Temnovem na Ogerskem, in v Velehradu na Moravskem. — Rhetorika ali govorništvo se uči v Št. Andražu, modroslovje v Požunu, v Insbruku pa modroslovje in bogoslovje na ondotnem vsučelišču. — Škofijski semenišči za gimnazijalce ste: v Lincu za linško, in v Mariaschein-u na Saksoski meji pa za litomeriško škofijo. Dijakov na vsaki tih dveh gimnazij je čez 200. — Dalje so gimnazijski zavodi (Konvikti) v Kalksburgu za plemenitnike s 180 dijaki; v Kaloči na Ogerskem z blizo 600 dijaki, z vnajnimi gimnazijci vred, in v Šatmaru z blizo 70 dijaki. — V zavodu v Insbruku je modroslovcev in bogoslovcev okoli 240 iz raznih škofij in redov. — Vinograd Gospodov v Avstraliji obdeluje 20 Patrov in 22 fratrov. — V vnajjih misijonih: v severni in južni Ameriki, na Kitajskem, in v Afriki

*) Plačila ni nič za zake reči. Vr.

je 10 Patrov in 3 fratri. — Iz drugih provincij dela v avstro-ogerski 27 Patrov in 5 školastikov. — Jezuitov vseh vkup v 26 provincijah, po vseh delih sveta razdeljenih, je zdaj 12.974, med njimi 5743 Patrov, 373 školastikov in 3500 fratrov laikov. — Leta 1891 jih je bilo 206 več memo leta 1890. — Umerlo jih je pretečenega leta 1891. Patrov 5, trije školastiki, in 8 fratrov laikov, vsik vkup 16. —

Tirole. Solnograški katol. list piše da na Tirolskem se kupčijski pogodbi z Italijo močno upirajo, in sicer zastran 5 členka sklepnega zapisnika. Vsi stanovi tožijo, da deželi, ktera po največ živi o pridelovanji vina, bode s tem paragrafom živežna žila podvezana. V Bocenu, Trientu, Roveredu in drugod se zbirajo shodi in krožijo peticije v tem oziru. Tudi v Dalmaciji in na Štirnem čutijo škodljivost tega paragrafa.

Egipt. Iz Rima naznanjajo važno poročilo, da ondi pričakujejo pooblastenca londonskega odbora, kateri ima z Rimom obravnavati oziroma na škofije v Sudanu in v Egiptu. Omenjeni komitê namreč želi, da naj angleški vpliv v Afriki veljavo dobí tudi v zadevah katoliške Cerkve. — Misliti bi bilo skorej, da Anglija namerja z osornimi Mahdovci poštev napraviti in v tem oziru je reč zelo važna. Kaj k temu Avstrija poreče, pod ktere zavetjem je srednje-afrikanški misijon, je vprašanje.

Marija na Gori Salette, v grenobelski škofiji. Ondotna božjepotna cerkev, kakor naznanja njen dušni pastir č. g. Jožef Amand, se je poderla in tako razdjala, da jo bodo morali z novega zidati. Gosp. duhovni pastir se torej obrača za kako pomoč do romarjev in vseh, ki se dobili kako pomoč pri Nji ali imajo zaupanje do nje.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Neimenovan 50 kr. — Iz Košane 3 gld. — Z Nevelj 4 gld. 30 kr. — M. T. 1 gld. — Od sv. Helene 15 gld. 40 kr. — Č. g. župnik Jož. Jereb 1 gld. — Po č. gg. Uršulinarah v Ljubljani 23 gld. 42 kr. — Iz Predoselj 19 gld. — Č. sestre milosrdnice v Ljubljani 10 gld. — Solija grofinja Auersperg 6 gld. — Marija Fabjan 30 kr. — Uršula Fabjan 50 kr. — Gosp. Marjana Mali 50 kr. — Gosp. Helena Toman 50 kr.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Ign. Potočnik 1 gld. 40 kr. — Č. g. m. kapl. Mat. Mrak 5 gld. — Iz Žužemberga 10 gld. — Č. g. župnik Fr. Dolinar 3 gld. — Čast. g. duhovni pastir Anton Vonča 2 gld. — „Za pridne dijake“ 5 gld.

Za sv. Očeta: Iz Žužemberga 30 gld. — Sv. Katarina v Topolu po č. g. župniku 8 gld.

Za sv. Duhovno: Iz Kamne gorice 6 gld. 76 kr. — Čast. g. Fr. Dolinar, župnik pri sv. Katarini, 5 gld.

Za paporce v Rakitniku: P. Preč. g. zlatomašnik Ant. Čibašek 5 gld. — Iz Horjula po č. g. župniku Fr. Dolinarji 10 gld.

Za strastjoče laške redovnice: Neimen 2 gld. *Za „Deteljuba“:* Sv. Katarina v Topolu po č. g. župniku 8 gld.

Za afrikanski misijon: Horjul po č. g. župniku 7 gld. — Iz Žužemberga 5 gld. — Č. g. duh. pastir Leop. Lotrič 8 gld. 25 kr.

Za družbo sv. Leopolda: Iz Žužemberga 5 gld.

Za srčke v prid kočerske redovne hiše: Neimenovana dobrotnica več reči, med drugimi nožek z mnogim orodjem; umeten lesen križ itd.

Za misijone na Jutracem: Č. g. Leop. Lotrič 1 gld.

Za katoliško vsučelišče v Solovčevu: B. B. 20 gld.

Za misijone v Sini in Japanu: „A. D. M. G.“ 50 gld.

Za Marijinhilsko trap. misijone: „A. D. M. G.“ 10 gld.

Za misijone škofa Soprota v Afriki: „A. D. M. G.“ 10 gld.

Za monstračo nove samostanske cerkve v Šuševci: Blaga gospodičinja zlato verižico.